

Sygn. akt III K 120/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 października 2019 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Rodziewicz

Ławnicy: Joanna Bela, Edward Powszek

Protokolant Oliwia Marczevska

w obecności Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu Tadeusza Potoki

po rozpoznaniu w dniach 15.VII, 12.VIII, 26.IX, 08.X.2019r.

sprawy:

J. B. (1) syna J. i K. z domu K.

urodz. (...) we W.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od nieustalonego dnia do dnia 23 listopada 2016r. brał udział w działającej na terenie W. i innych miejscowościach woj. (...), zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez nieustaloną do chwili obecnej osobę mającej na celu wprowadzanie do obrotu na terenie P. znacznych ilości środków odurzających, nie mniej niż 530,21 gramów heroiny oraz popełnianie przestępstw określonych w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

to jest o czyn z art. 258 § 1 k.k.

II. od nieustalonego dnia do dnia 23 listopada 2018r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego tytułu stałe źródło dochodu oraz w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w skład której wchodziły nieustalone osoby, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uzyskał w celu wprowadzenia do dalszego obrotu znaczną ilość środków odurzających w postaci 530,21 gramów heroiny,

to jest o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

III. w okresie od października 2016r. do 13 stycznia 2017r. w R. gm. O., woj. (...), udzielił A. P. (1), M. B. i innym osobom pomocy w prowadzeniu plantacji z uprawą nie mniej niż 240 sztuk krzaków i sadzonek konopi innych niż włókniste, które następnie zostały przetworzone w znaczne ilości środka odurzającego w postaci suszu w ilości nie mniejszej 2286,57 grama, w ten sposób, że nie mniej niż jeden raz dostarczył zamówiony wcześniej za pośrednictwem internetu środek (...) A. 5.500 ml stanowiący nawóz stymulujący kwitnienie roślin,

to jest o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust. 3 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

I. oskarżonego **J. B. (1)** uniewinnia od popełnienia czynów opisanych w punkcie I i III części wstępnej wyroku;

II. oskarżonego **J. B. (1)** uznaje za winnego tego, że od nieustalonego dnia do dnia 23 listopada 2018r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w ilości nie mniejszej niż 530,21 gramów heroiny, **to jest występku z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** i za to na podstawie **art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 1 i 6 pkt 3 k.k.** wymierza mu karę **roku** pozbawienia wolności i **120 (sto dwadzieścia)** stawek dziennych grzywny po **20 (dwadzieścia) złotych** każda;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 4 (czterech) lat próby zobowiązując J. B. (1) do informowania Sądu o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 listopada 2018 roku godz. 08:20 do dnia 15 lipca 2019r. godz. 15:35, przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm dziennym stawkom grzywny;

V. na podstawie art. 230 §2 k.p.k. zwraca J. B. (1) dowody rzeczowe opisane w wykazie dowodów rzeczowych nr II/287/18/P/ (...) na k. 502 akt, pod pozycjami 12 i 13;

VI. na podstawie art. 47 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego J. B. (1) na rzecz (...) Ośrodka (...) we W. przy ul. (...) nawiązkę w wysokości 1000 zł. (jednego tysiąca złotych)

VII. na podstawie art. 70 ust. 1 orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie I/59/18/N/ (...) pod poz. 1-4 oraz wykazie II/287/18/P/ (...) pod poz. 5-11 i zarządza ich zniszczenie;

VIII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonego J. B. (1) od ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, w tym odstępuje od wymierzenia mu opłaty.

Joanna Bela sędzia Wiesław Rodziewicz Edward Powszek

Sygn. akt III K 120/19

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Matka konkubiny A. E. C. odziedziczyła po rodzicach dom w miejscowości R. przy ul. (...).

A. P. (1) postanowił wraz z M. B. założyć na strychu domu przy ul. (...) plantację marihuany. Mężczyźni zakupili specjalistyczną aparaturę, sadzonki marihuany i odżywki.

Dowód:

- zeznania A. P. (1) k. 61-62, 755-755v,

- zeznania M. B. k. 250, 251, 754v-755,

- zeznania T. B. k. 34-37,

- zeznania E. C. k. 38-42.

W nieruchomości przy ul. (...) przygotowano na piętrze i urządzono plantację krzewów konopi innych niż włókniste.

Dowód:

- zeznania A. P. (1) k. 61-62, 755-755v,
- zeznania M. B. k. 250, 251, 754v-755,
- zeznania T. B. k. 34-37,
- protokół oględzin k. 6-21.

A. P. (1) nie chciał by o prowadzeniu plantacji dowiedzieć się jego konkubina. W związku z tym gdy spotkał na podwórku sąsiada J. B. (1) zapytał się go czy może na jego adres wysłać przesyłkę. J. B. (1) nie pytał co będzie w przesyłce tylko zgodził się na to. A. P. (1) zamówił przesyłkę przez internet.

Na adres J. B. (1) dostarczono paczkę o wadze 5 kg zawierającą nawóz w ilości 5,5 l (...) firmy (...). Był to booster składający się z biominerałów i biostymulatorów oraz makroelementów odpowiednich dla ostatniej fazy kwitnienia. Środek ten został zakupiony w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym (...).

Środek ten J. B. (1) dostarczył A. P. (1) przekazując przesyłkę gdy spotkał go na podwórku pod blokiem, a ten wykorzystał go w prowadzonej plantacji. Za pomoc w odebraniu środka J. B. (1) otrzymał 100 złotych.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 550v, 557, 573, 603-604, 752v-754,
- zeznania A. P. (1) k. 61-62, 755-755v,
- zeznania M. W. k. 579-580,
- notatka urzędowa k. 22-27,
- informacja (...) k. 52-58, 303-313.

J. B. (1) w swoim mieszkaniu przechowywał otrzymany od nieustalonej osoby narkotyk w postaci heroiny. Na ten cel J. B. (1) udostępnił w swym mieszkaniu pomieszczenie, gdzie przechowywano heroinę i dokonywano jej porcjowania. Czynności tych dokonywał nieustalony mężczyzna.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 550v, 557, 573, 603-604, 752v-754,
- protokół przeszukania k. 495-500.

W dniu 23 listopada 2018r. w mieszkaniu J. B. (1) ujawniono worki strunowe z zawartością proszku jasno brązowego – heroiny w ilości 530,21 gram netto, puste worki strunowe, łyżeczki, sitko, kroplomierz i dwie wagi elektroniczne.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego k. 550v, 557, 573, 603-604, 752v-754,
- protokół przeszukania k. 495-500,
- sprawozdanie z badań z zakresu chemii H-V-5480- (...) k. 507-509,
- opinia z przeprowadzonych badań z zakresu chemii nr (...) k. 665-667.

J. B. (1) ma 44 lata. Jest kawalerem i posiada dwoje dzieci w wieku 4 i 6 lat. Posiada wykształcenie zawodowe – ślusarz. Jest bezrobotny. Wśród sąsiadów ma pozytywną opinię.

J. B. (1) nie jest chory psychicznie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest również upośledzony umysłowo. Nie występują u niego inne zakłócenia czynności psychicznych. Nie jest uzależniony od środków psychoaktywnych. Jest leczony neurologicznie z powodu stwardnienia rozsianego. Zaburzenia te nie mają jednak znaczenia orzeczniczego w niniejszej sprawie dla oceny jego poczytalności. Oskarżony zna i rozumie podstawowe zasady współżycia społecznego, prawidłowo ocenia proste sytuacje społeczne i potrafi przewidzieć skutki prawne zarzucanego mu czynu. W krytycznym czasie J. B. (1) nie miał zniesionej ani w stopniu znacznym ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem – warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k.

Dowód:

- dane o osobie oskarżonego k. 550, 752v,
- opinia sadowo-psychiatryczna k. 687-689,
- kwestionariusz wywiadu środowiskowego k. 692.

Podczas pierwszego przesłuchania J. B. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i odmówił składania wyjaśnień.

Później wyjaśnił, że sam nie wprowadzał narkotyków do obrotu, nie wie kto to robił. U niego w mieszkaniu była tylko dziupła na środki odurzające.

Podczas kolejnych przesłuchań oskarżony nie przyznał się do popełnienia czynów wskazanych w uzupełnionych zarzutach i odmówił składania wyjaśnień. Przyznał się wyłącznie do posiadania heroiny wskazując, że czystej heroiny było znacznie mniej.

W toku postępowania sądowego J. B. (1) wyjaśnił odnośnie środka „bloombastic”, że kolega A. zapytał, czy oskarżony może mu odebrać ten środek. Miała przyjechać do oskarżonego przesyłka i miał to odebrać w domu. Zgodził się, odebrał tę przesyłkę. Zapłacił chyba za nią 100zł z własnych pieniędzy. Oddał mu tę przesyłkę później. Nie wiedział co to jest ten „bloombastic”. P. nic mu na ten temat nie mówił. On później oddał oskarżonemu te 100zł, które zapłacił jak odbierał przesyłkę. Nie mówił oskarżonemu po co mu to. Oskarżony też go o to nie pytał.

Odnośnie heroiny wyjaśnił, że był w domu, przyszedł do niego jeden pan i powiedział, czy może coś takiego u oskarżonego trzymać. Pokazał mu zdjęcia dzieci K. i O.. Mówił, że będzie przychodził co 2 dzień na około 2 godziny i będzie coś tam robił. Oskarżony nie wiedział co on robił, ale wychodził po około 2 godzinach. To było co 2 dni. Nie dał za to oskarżonemu żadnych pieniędzy, powiedział, że później się rozliczą. Oskarżony nie wiedział co on robił. On był w jednym pokoju, a oskarżony był u siebie. Nie chodził do niego i nie rozmawiał z nim na temat co on robi. Bał się o dzieci. On pokazał to zdjęcie dzieci chyba po to, żeby oskarżony się o nie bał, żeby zmusić oskarżonego do uległości i współpracy z nim.

Była mowa o tym, że za jakiś czas zapłaci oskarżonemu pieniądze. Nie rozmawiali o tym jaka to będzie kwota. Liczył na kwotę 500zł, ale żadnych pieniędzy nie dostał.

Oskarżony ma dwa pokoje, kuchnię, łazienkę i tzw. nyżę. Do tej nyży wchodzi się od dużego pokoju. Jest to mieszkanie w bloku na 4, ostatnim piętrze. Ten mężczyzna zajął mały pokój, najmniejszy. Oskarżony nie wchodził tam, bo on zamykał ten pokój na klucz. Poza oskarżonym i tym mężczyzną w tym mieszkaniu bywały jeszcze dzieci oskarżonego, ale nie wchodziły do tego pokoju. On zamykał ten pokój, oskarżony nie miał dostępu do tego pokoju. Mężczyzna ten przychodził do oskarżonego sam. On przychodził do niego od września do chwili aresztowania. Przez ten czas oskarżony nie dostał żadnych pieniędzy.

Oskarżony nie podtrzymał swych wyjaśnień z postępowania przygotowawczego. Wskazał, że przyznał się do popełnienia zarzucanych czynów, bo znaleziono to wszystko u niego w domu, nie miał z tym jednak nic wspólnego. Przyznał się bo bał się o dzieci.

Podtrzymał jedynie wyjaśnienia w zakresie dziupli. Nie wiedział co ten mężczyzna robi w tym pokoju. Nie wie skąd u niego sformułowanie o dziupli.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 550v, 557, 573, 603-604, 752v-754.

Ustalając stan faktyczny Sąd w znacznej mierze dał wiarę wyjaśnieniom J. B. (1).

Sąd nie znalazł w szczególności podstaw do tego by odmówić mu wiary w zakresie w jakim zrelacjonował okoliczności zamówienia środka (...) dla A. P. (1). Oskarżony nie przeczył temu, że zobowiązał się odebrać paczkę zamówioną przez świadka. Ta okoliczność nie była kwestionowana, tym bardziej że potwierdziły ją dokumenty ujawnione podczas przeszukania mieszkania oskarżonego. Sąd nie znalazł przy tym żadnych podstaw do tego by nie dać wiary oskarżonemu co do tego, że nie wiedział co będzie znajdowało się w przesyłce. Jego twierdzenia w tym względzie stanowczo potwierdził świadek P. podając, że J. B. (1) nie wiedział „co to jest”. Świadek w sposób logiczny wskazał przy tym z jakich powodów nie zamówił towaru do własnego mieszkania. Nie można przy tym zdaniem Sadu zdyskredytować wyjaśnień oskarżonego w tym względzie jedynie z powodu braku stanowczości co do tego, czy za przysługę wyświadczoną A. P. (1) świadek otrzymał wynagrodzenie. Okoliczności tej nie był pewny również świadek P. nie pamiętając czy wręczył za to oskarżonemu 100 zł, choć nie wykluczył takiej możliwości. Rozbieżności w wyjaśnieniach w tym względzie wynikają zdaniem sądu z upływu czasu, a nie złej woli oskarżonego.

Sąd nie znalazł również żadnych okoliczności, które podważałyby wyjaśnienia oskarżonego w zakresie w jakim wskazywał na to, że narkotyki w jego mieszkaniu umieściła inna – nieustalona - osoba, której udostępnił on jeden z pokoi. Nie zasługiwały jednak na wiarę te wyjaśnienia, w których podawał, że został do tego zmuszony szantażem, w obawie o życie swoich dzieci. Te wyjaśnienia oskarżonego są nielogiczne i nie zasługiwały na wiarę. Z jednej bowiem strony oskarżony miał być szantażowany, a z drugiej mężczyzna zajmujący pokój w jego mieszkaniu miał obiecywać oskarżonemu wynagrodzenie za udostępnienie pokoju. Co więcej, w toku postępowania sądowego groźba opisywana przez J. B. (1) miała ustać, „bo ten pan dał sobie już spokój z tym wszystkim”. Z tych też względów Sąd jedynie częściowo dał wiarę oskarżonemu uznając, że udostępnił on z własnej woli pokój w swoim mieszkaniu.

Nie zasługiwały na wiarę i te wyjaśnienia, w których J. B. (1) przekonywał, że nie wiedział co dzieje się w pokoju, w tym tego, że znajdują się tam narkotyki. Wyjaśnienia te są nielogiczne, niekonsekwentne i wewnętrznie sprzeczne. Wszak sam oskarżony w toku postępowania przygotowawczego wprost wskazał, że mieszkanie jego służyło jako dziupla. Późniejsza zmiana wyjaśnień w tej części nie została w żaden logiczny sposób uzasadniona. Oskarżony miał przy tym dostęp do pokoju, który nawet w razie zamykania na zamek, mógł być przez niego otwarty posiadanym kluczem. J. B. (1) już w trakcie przeszukania wskazał, że zatrzymana substancja to heroina (k. 497). Co więcej, sam oskarżony przyznał się do posiadania heroiny i zakwestionował jej czystą ilość w zabezpieczonym materiale. A przecież skoro oskarżony miał nie mieć świadomości co do przechowywania narkotyków to tym bardziej nie miałby tej świadomości co do rodzaju, jakości narkotyku i jego rzeczywistej ilości w zabezpieczonych paczkach. Powyższe zdaniem Sądu przemawiało za uznaniem, że J. B. (1) wiedział o tym, że w jego mieszkaniu przechowywana była heroina i akceptując ten stan rzeczy wyraził na to zgodę.

Okoliczności faktyczne dotyczące uprawy powstałej przy ul. (...) potwierdziły zeznania A. P. (1). Świadek potwierdził okoliczności ujawnione podczas przeszukania nieruchomości, opisał w jaki sposób doszło do zapoczątkowania uprawy. Jego zeznania w tym względzie tworzą spójną całość tak z wynikami przeprowadzonych czynności procesowych, jak i zeznaniami M. B. i E. C.. M. B. przedstawił w sposób tożsamy ze świadkiem P. jaki był jego udział w plantacji, jak była ona zorganizowana, a jego zeznania zasługiwały w pełni na wiarę. E. C. w sposób korelujący z

A. P. (1) opisała w jakich okolicznościach doszło do propozycji A. P. (1) zajęcia się zwierzętami i użyczenia mu kluczy do nieruchomości.

Sąd za niemające znaczenia w niniejszej sprawie uznał natomiast twierdzenia świadka P., w których wskazywał na to, że narkotyk z uprawy przeznaczony był na jego potrzeby. Okoliczność ta mając na uwadze treść zarzutów stawianych oskarżonemu B. nie miała znaczenia dla ustalenia jego odpowiedzialności. Świadek P. potwierdził przy tym okoliczności w jakich doszło do dostarczenia przesyłki z środkiem (...) oskarżonemu. Okoliczność dostawy została potwierdzona dokumentami ujawnionymi w trakcie przeszukania mieszkania oskarżonego. Co istotne świadek w sposób zbieżny z oskarżonym podał, że nie informował J. B. (1) o zawartości przesyłki, co pozwoliło na dokonanie prawidłowej oceny jego wyjaśnień.

Niewiele do sprawy wniosły zeznania K. B.. Świadek kwestionował swój udział w uprawie konopi w nieruchomości przy ul. (...). Okoliczność ta nie ma jednak większego znaczenia w niniejszej sprawie. Istotne jest bowiem to, że K. B. nie posiadał żadnych informacji związanych z zamówionym środkiem (...).

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania T. B., który opisał w jakich okolicznościach doszło do zatrzymania świadków P., B. i B., a jego zeznania potwierdziły pozostałe dowody zgromadzone w sprawie.

W ustaleniu stanu faktycznego pomocne były zeznania M. W., który opisał na jakich zasadach prowadzi sprzedaż w sklepie PPHU (...).

Częściowo do ustalenia stanu faktycznego posłużyły również zeznania K. K. (3). Świadek ten w sposób logiczny i konsekwentny opisał swe relacje z oskarżonym, miejsce jego zamieszkania i okoliczności w jakich dowiedział się o zatrzymaniu J. B. (1). Nadto zeznania świadka pozwoliły na konfrontację z nimi wyjaśnień oskarżonego, a w konsekwencji na dokonanie ich prawidłowej oceny. Świadek wskazała przy tym na to, iż narkotyk był przechowywany dla innej osoby, nie podała jednak kto to miał być.

Niewiele do sprawy wniosły zeznania J. B. (2) i G. C., które nie posiadały żadnych istotnych informacji pozwalających na ustalenie stanu faktycznego. Jedynie częściowo, a to w zakresie informacji jakimi świadek dysponował co do wynajmu pokoju przez oskarżonego jej zeznania miały znaczenie w niniejszej sprawie. Podobnie zeznania M. P. nie miały większego znaczenia dla ustalenia stanu faktycznego.

Sąd nie znalazł także żadnych podstaw, aby zakwestionować wiarygodność pozostałych dowodów w postaci dokumentów, które nie budziły zastrzeżeń co do ich autentyczności i wiarygodności. Nadto wszelkie czynności procesowe w sprawie były podjęte zgodnie z prawem, a z każdej z nich sporządzono stosowne protokoły, a ich wyniki nie budziły żadnych wątpliwości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Analiza i ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na to, iż oskarżony J. B. (1) swoim zachowaniem związanym z przechowywaniem w swoim mieszkaniu heroiny w ilości 530,21 gramów wypełnił znamiona czynu zabronionego opisanego w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.). Jednakże Sąd zmienił opis przypisanego mu czynu w tak, by jak najlepiej odzwierciedlał on karalne zachowanie oskarżonego.

Zgodnie z art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) karze podlega ten, kto wbrew przepisom art. 33-35, art. 37 i art. 40, wprowadza do obrotu środki odurzające, substancje psychotropowe lub słomę makową albo uczestniczy w takim obrocie.

Występek określony w art. 56 u.p.n. jest przestępstwem dwuodmianowym. Pierwsza z alternatywnie określonych czynności wykonawczych polega na wprowadzaniu do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, a druga na uczestniczeniu w takim obrocie.

Artykuł 4 pkt 34 u.p.n. stanowi, że wprowadzanie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej to udostępnienie osobom trzecim, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych, prekursorów, środków zastępczych lub nowych substancji psychoaktywnych. Jest to zatem zachowanie, które może polegać wyłącznie na działaniu. Udostępnianie polega na przekazaniu ich w jakiegokolwiek formie we władztwo „osoby trzeciej”. Uczestniczenie w obrocie w danym wypadku należy zaś rozumieć jako korelat wprowadzania do obrotu. Jest to zatem przyjęcie w jakiegokolwiek formie, odpłatnie lub nieodpłatnie, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu dalszego przekazania kolejnej osobie. Mówiąc o „uczestniczeniu w obrocie”, mamy zatem na myśli odpłatne albo nieodpłatne przyjęcie środków odurzających lub substancji psychotropowych bądź słomy makowej, w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, która nie jest ich konsumentem. Jeśli jednak ową „inną osobą” będzie konsument, to mamy do czynienia nie z występkiem z art. 56 ustawy, ale przestępstwem z jej art. 58 lub art. 59 (udzielenie środka psychoaktywnego innej osobie). Nie ma przy tym znaczenia forma przekazania. Nie ma też znaczenia forma władztwa prawnego, jaką uzyskuje osoba przyjmująca środki, substancje lub słomę. Oznacza to, że uczestniczy w obrocie nie tylko ten, kto nabywa je po to, by je dalej przekazać, lecz także ten, kto – przy wyczerpaniu ustawowych znamion strony podmiotowej, a zatem przy zamiarze, by choćby inny ze współdziałających z nim przekazał środek, substancję lub słomę dalej np. udostępnia w tym celu lokal. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 18 listopada 2015r. sygn. akt V KK 341/15 „pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy z 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych”.

Powyższe rozważania prowadzą do wniosku, iż J. B. (1) uczestniczył w obrocie w rozumieniu art. 56 u.p.n. Wszak jak sam przyznał udostępnił osobie trzeciej lokal, w którym narkotyk w postaci heroiny był przygotowywany do wprowadzenia do obrotu. Znalezione podczas przeszukania ilości narkotyku i takie narzędzia jak wagi elektroniczne jednoznacznie obrazują, że lokal przeznaczony był do takiej działalności. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje przy tym na to że, oskarżony miał pełną świadomość celu w jakim udostępnił lokal, o czym powyżej. Jak sam wskazał była to tzw. „dziupla”. Zatem udostępniając lokal nieustalonemu mężczyźnie oskarżony uczestniczył w obrocie w rozumieniu art. 56 u.p.n.

Brak jest przy tym dowodów na to, by jego działanie wyczerpało znamiona wprowadzania do obrotu środków odurzających. Świadkowie wskazali, że mieszkania oskarżonego nie odwiedzały inne osoby. Przeczył temu też oskarżony. Nie ma zatem żadnych okoliczności wskazujących na to, że to oskarżony przekazywał narkotyk konsumentom.

Jednocześnie kwalifikacja prawna przypisanego J. B. (1) czynu nie mogła nie odnieść się do ilości środków odurzających, będącej znamieniem kształtującym typ kwalifikowany przestępstwa z art. 56 u.p.n. „Znaczna ilość” w rozumieniu ustawy jest to taka ilość środków odurzających, jaka mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób (postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009/10/84 i wyrok SN z dnia 10 czerwca 2008 r. w sprawie III KK 30/08, Biul. PK 2008/10/13). Poczynione ustalenia faktyczne prowadzą zaś do wniosku, iż J. B. (1) uczestniczył w obrocie nie mniej niż 530,21 grama amfetaminy. Taka ilość heroiny jest znaczną ilością w sposób tak oczywisty, iż nie wymagający dowodu. Wystarczy przywołać pogląd, że miarą "znacznosci" może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (T. L. Chruściel, M. P. Mysłowska: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, C.H. Beck, Warszawa 2000, s. 257). Powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, że ok. 50 g amfetaminy, zgodnie z powyżej przedstawioną zasadą, stanowi znaczną ilość. Skoro heroina jest narkotykiem nieporównywalnie silniejszym, nie budzi najmniejszych wątpliwości, iż porcja ponad 500 g stanowi znaczną ilość.

Jego działanie miało przy tym na celu osiągnięcie korzyści majątkowej. Sam J. B. (1) wyjaśnił, że liczył na pieniądze, które miał otrzymać od nieustalonego mężczyzny. Jednocześnie jednak brak jest dowodów wskazujących na to, że działanie to miało stanowić stałe źródło dochodu oskarżonego. Z jego wyjaśnień wynika, że pieniądze za udostępnienie lokalu miał otrzymać w przyszłości. Nie wynika z wyjaśnień J. B. (1), by miało to być świadczenie okresowe, a jedynie jednorazowe wynagrodzenie w bliżej nieokreślonej wysokości. Z uwagi na powyższe Sąd wyeliminował z opisu czynu przedmiotowe znamię.

Reasumując Sąd przyjął, iż J. B. (1) swoim działaniem polegającym na tym, że od nieustalonego dnia do dnia 23 listopada 2018r. we W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii uczestniczył w obrocie znaczną ilością środków odurzających w ilości nie mniejszej niż 530,21 gramów heroiny wyczerpał znamiona art. 56 ust. 3 u.p.n.

Sąd wyeliminował z opisu czynu działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, albowiem z ustaleń wynika, iż oskarżony w takiej grupie nie uczestniczył, o czym poniżej. To zaś pociągało za sobą skutek w postaci wyeliminowania z kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k.

Zgromadzony materiał dowodowy nie dał podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k.

Zorganizowaną grupę stanowi grupa przynajmniej trzech osób, których celem jest popełnianie przestępstw lub też generalnie popełnianie przestępstw o luźnym związku, między innymi bez stałych ról, w każdym bądź razie o większym określeniu ról niż przy współsprawstwie. Członkowie grupy mogą przy tym dokonywać ich w różnych układach personalnych. Łączyć ich musi wspólna chęć popełniania przestępstw, jak i gotowość ich popełniania na rzecz grupy. „Branie udziału” polega na przynależności do grupy, akceptowaniu zasad, które nią rządzą, wykonywaniu poleceń osób stojących w hierarchii grupy odpowiednio wyżej. Koniecznym jest także aktywne okazywanie swojej przynależności przez uczestniczenie w życiu grupy przestępczej. Wymienieni oskarżeni spełniali powyższe warunki.

W niniejszej sprawie brak jest dowodów pozwalających na ustalenie powyższych okoliczności. W szczególności nie można uznać, by w przestępczym procederze uczestniczyły więcej niż dwie osoby. Czynienie takich ustaleń byłoby nieoparte żadnymi dowodami i następowało wyłącznie na podstawie domysłów. Dla przypisania popełnienia czynu z art. 258 k.k. konieczne jest zaś wykazanie tego, że w działalności przestępczej uczestniczyły przynajmniej trzy osoby. Oczywiście ich dane nie muszą być ściśle ustalone, lecz ze zgromadzonego materiału dowodowego w sposób niebudzący wątpliwości wynikać musi podział zadań w grupie i świadomość jej uczestników o istnieniu tego związku przestępczego. Powyższe okoliczności nie zostały w niniejszej sprawie udowodnione co skutkowało uniewinnieniem J. B. (1) od zarzutu popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k.

Sąd nie znalazł również podstaw do przypisania oskarżonemu wypełnienia znamion czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 u.p.n. i art. 63 ust. 3 u.p.n. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

Zgromadzony materiał dowodowy nie pozostawia żadnych wątpliwości Sądowi co do tego, że w R. znajdowała się plantacja marihuany, na której uprawiano konopie inne niż włókniste, a po ich ścięciu przetwarzano je w susz roślinny w ilości nie mniejszej niż 2286,57 grama. Nie przesądza to bowiem tego, że J. B. (1) udzielił pomocy w prowadzeniu tej plantacji.

Zarówno oskarżony, jak i świadek A. P. (2) zgodnie wskazali rolę J. B. (1), a to jednorazowe zamówienie na jego dane przesyłki, w której znajdował się środek (...). Co istotne oskarżony nie wiedział co zawierać ma przesyłka i w jakim celu jest ona zamówiona.

Zgodnie z art. 18 § 3 k.k. odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie.

Zgodnie zatem z postanowieniem art. 18 § 3 k.k. o pomocnictwie można mówić tylko wtedy, gdy dana osoba podejmuje określone zachowanie o cechach ułatwiania w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego. Aby pociągnąć daną osobę do odpowiedzialności karnej za pomocnictwo, trzeba udowodnić jej zamiar bezpośredni, tj. że chciała ona, aby inna osoba dopuściła się czynu zabronionego, albo przynajmniej zamiar ewentualny, tj. że przewidywała taką możliwość i godziła się z tym. Słusznie zwraca uwagę SA w P. w wyroku z 16.12.2014 r., II AKa 230/14, LEX nr 1602967, że: „Pomocnictwo z art. 18 § 3 k.k. może zostać popełnione w zamiarze bezpośrednim bądź ewentualnym, za czym przemawia zwrot «kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego». Jednakże zamiar ten nie może być dorozumiany, domniemany, ale musi być pewny, udowodniony, by takiemu sprawcy móc przypisać pomoc innej osobie w dokonaniu czynu zabronionego”.

Okoliczności niniejszej sprawy nie wskazują zaś na to, że J. B. (1) miał świadomość, że przesyłka którą odebrał była przeznaczona do wykorzystania w uprawie narkotyków. Wręcz przeciwnie jak wskazał A. P. (2) nie dzielił się taką informacją z oskarżonym, który nie miał świadomości co do celu wykorzystania zamówionej przesyłki. Jak zeznał świadek miała to być zwykła sąsiedzka przysługa. Nie daje zaś podstaw przyjęcia przestępnego pomocnictwa niezamierzone udzielenie pomocy, nawet jeśli zostanie ustalone, że dana osoba przewidywała albo mogła przewidzieć, że swoim zachowaniem ułatwia innej osobie popełnienie czynu zabronionego (J. Giezek [w:] Kodeks karny. Część ogólna..., red. J. Giezek, 2012, s. 171).

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, iż nie zostały wypełnione znamiona strony podmiotowej pomocnictwa do popełnienia przestępstw z art. 53 ust. 2 u.p.n. i art. 63 ust. 3 u.p.n., co skutkowało uniewinnieniem J. B. (1) i od tego czynu.

Wymierzając oskarżonemu J. B. (1) karę za czyn z art. 56 ust. 3 u.p.n. Sąd brał pod uwagę z jednej strony, aby kara efektywnie spełniła związane z nią cele społeczne, z drugiej zaś strony, aby była ona karą zindywidualizowaną, to jest taką, która w odniesieniu konkretnego sprawcy popełniającego czyn przestępny, będzie zgodna z zasadami zapisanymi przez ustawodawcę w treści przepisu art. 53 k.k. Znaczenie tych dyrektyw jest tym większe im cięższe skutki powoduje przestępstwo, im bardziej drastyczne lub zuchwałe jest działanie sprawcy oraz w im większym stopniu podłożem przestępstwa jest nieakceptowany społecznie styl życia.

Kara winna jednak również stanowić sprawiedliwościową odpłatę, która spełniać będzie (gdy jest to niezbędne) funkcję zabezpieczającą, która będzie nadto spełniać funkcję właściwego kształtowania prawnej świadomości społeczeństwa, funkcję wychowawczą i funkcje prewencyjne, a zarazem jej rodzaj i stopień surowości będzie uwzględniał rozmiary winy sprawcy czynu zabronionego i stopień społecznej szkodliwości czynu jemu przypisanego (ocenianej przez przyzmat wskazań zawartych w art. 115 § 2 k.k.).

O. na wymiar kary wpłynął bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 56 u.p.n., stanowiących znaczące zagrożenie dla zdrowia społecznego. Okolicznością przemawiającą za wysoką społeczną szkodliwością czynu była przede wszystkim ilość środków odurzających będących przedmiotem przestępstwa. Rodzaj tych środków, przyjmując, że są to środki odurzające „tzw. twarde” o większej intensywności działania, posiada większą szkodliwość społeczną.

Wymierzając karę Sąd miał w polu widzenia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego tryb życia przed popełnieniem przestępstwa. J. B. (1) jest osobą niekaraną, co nie mogło zostać pominięte przy wymiarze kary.

Wymierzając kary Sąd miał również w polu widzenia względy natury prewencyjnej, w znaczeniu prewencji ogólnej i szczególnej. Kara ma bowiem po pierwsze wpłynąć na oskarżonego w sposób, który doprowadzi do tego, iż nie popełni on ponownie przestępstwa, po drugie uzasadni w społeczeństwie przekonanie o nieopłacalności jego popełnienia. Oskarżony w chwili popełnienia czynów nie miał zniesionej ani ograniczonej poczytalności. W pełni zdawał sobie sprawę z bezprawności przedsięwziętych działań, zatem jego wina nie budziła żadnych wątpliwości.

Badając całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych Sąd uznał za zasadne skorzystanie w stosunku do J. B. (1) z art. 60 § 1 k.k. i nadzwyczajne złagodzenie wymierzonej mu kary. Wiek oskarżonego, niekaralność i przypadkowy charakter przestępstwa, złożenie pełnych wyjaśnień, okazana skrucha, wsparcie rodziny, iż celowe jest zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 1 k.k. Względy wychowawcze przemawiają bowiem za takim rozstrzygnięciem.

Nadto wymierzając karę grzywny i ustalając liczbę stawek dziennych Sąd kierował się tożsamymi okolicznościami, co przy wymiarze kary pozbawienia wolności. Ustalając zaś wysokość stawki dziennej Sąd miał na względzie przesłanki opisane w art. 33 § 3 k.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż orzeczone kary pozbawienia wolności i grzywny będą karami celowymi i sprawiedliwymi, spełniającymi wymogi art. 53 k.k.

Sąd, kierując się dyrektywami z art. 69 § 1 i 2 k.k. uznał, iż oskarżonemu J. B. (1) można wystawić pozytywną prognozę kryminologiczną i orzekł o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. W ocenie Sądu już sama reakcja karna wymiaru sprawiedliwości będzie dla oskarżonego stanowić wystarczającą przestrożę i zapobiegnie ponownemu popełnieniu przez niego przestępstwa. Sąd uznał za wystarczające dla osiągnięcia celów kary i zapobiegnięcia powrotowi na drogę przestępstwa zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Określając wobec oskarżonego okres próby, Sąd miał na względzie to, iż będzie on mobilizował go do przestrzegania porządku prawnego, bowiem każde jego naruszenie może prowadzić do zarządzenia wykonania zawieszony kary.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej mu kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a to od dnia 23 listopada 2018 roku godz. 08:20 do dnia 15 lipca 2019r. godz. 15:35, przyjmując że jeden dzień pozbawienia wolności równy jest dwóm dziennym stawkom grzywny.

Kierując się treścią art. 70 ust. 4 u.p.n. (omyłkowo w wyroku Sąd wskazał błędną podstawę prawną zasądzonej nawiązki – art. 47 § 2 k.k.) Sąd w związku z czynem opisanym w punkcie II części dyspozytywnej wyroku orzekł od J. B. (1) nawiązkę na rzecz (...) Ośrodka (...) we W., ul. (...). Ustalając wysokość nawiązki Sąd miał w polu widzenia ogólne zasady wymiaru kary wymienione w art. 53-56 k.k.

Orzekając w przedmiocie dowodów rzeczowych Sąd na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie I/59/18/N/CBŚP pod poz. 1-4 oraz wykazie II/287/18/P/CBŚP pod poz. 5-11 i zarządził ich zniszczenie. Ponadto Sąd na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot J. B. (1) dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr II/287/18/P/CBŚP na k. 502 akt, pod pozycjami 12 i 13.

Orzekając o kosztach i opłacie, Sąd wziął pod uwagę możliwości finansowe oskarżonych oraz to, że zasądzenie od nich kosztów procesu oraz wymierzanie im opłaty byłoby w tym przypadku niecelowe z uwagi na wymiar orzeczonej kary grzywny. U podstaw takiego orzeczenia legły więc przepisy art. 624 k.p.k. i art. 17 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. jedn. Dz.U. Nr 49 z 1983 r., poz. 223 ze zm.).